

Čís. 5425.

Ku povolení odkladu exekuce podle §u 42 čís. 5 ex. ř. stačí, že byla podána žaloba v té způsobě, jakou má na mysli § 42 čís. 5 ex. ř., aniž by exekuční soud byl oprávněn přezkoumávat, zda jsou tu předpoklady té které žaloby, uvedené v §u 42 čís. 5 ex. ř.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1925, R I 901/25.)

Na základě žaloby, již domáhal se Antonín G. zrušení exekuce vedené proti P-ovi, povolil soud první stolice k návrhu Antonína G-a odklad exekuce podle §u 42 čís. 5 ex. ř. Rekursní soud zamítl návrh na odklad exekuce, maje za to, že tu nejde o žalobu ani podle §u 35, 36, ani podle §u 37 ex. ř. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle doslovu §u 42 čís. 5 ex. ř. lze mimo jiné případy odložiti exekuci, byla-li podána některá ze žalob v §§ 35, 36 a 37 ex. ř. V tomto případě vznesl Antonín G. proti povolené exekuci vyklizením hostince a bytu žalobu, již soud první stolice označil za žalobu podle §§ 35 a 36 ex. ř. a již stěžovatel v dovolacím rekursu považuje za žalobu podle §u 37 ex. ř., a byla k jeho návrhu soudem první stolice povolená exekuce vyklizením hostince a bytu odložena až do pravomocného rozhodnutí zmíněnou žalobou zahájeného sporu. Rekursní soud k rekursu vymáhajících věřitelůk změnil toto usnesení a návrh Antonína G-a na odložení zamítl z důvodu, že žaloba Antonína G-a po věcné stránce není ani žalobou podle §§ 35 a 36 ex. ř., ani podle §§ 37 či 39 čís. 5 ex. ř., čímž jí upírá odůvodněnost. Než neprávem. Vždyť, není-li procesní soud oprávněn, takovou žalobu bez zahájení a provedení řízení zamítnouti, nepřísluší ani exekučnímu soudu, po případě vyšším stolicím, aby o odůvodněnosti této žaloby rozhodovaly mimo spor. Nebyl tudíž rekursní soud oprávněn přezkoumávat, zda jsou tu předpoklady té či oné žaloby, neboť tím předstihoval rozhodnutí procesního soudu, naopak bylo se mu spokojiti, že byla žaloba v té způsobě podána, jakou má na mysli právě § 42 čís. 5 ex. ř.

Čís. 5426.

Povinnému, který podal žalobu dle §u 35 ex. ř., nehrozí nenahradiitelná újma majetková, odůvodňující povolení odkladu exekuce podle §u 42 ex. ř., má-li vykliditi byt, sestávající z jediného pokoje, může-li takový dostati v podnájmu, třebaš za podnájemné značně vyšší.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1925, R I 903/25.)

Podavši žalobu podle §u 35 ex. ř., domáhala se povinná dle §u 42 čís. 5 ex. ř. odkladu exekuce vyklizením. Soud první stolice odklad povolil, rekursní soud návrh zamítl. D ů v o d y: Jest sice

pravda, že dle potvrzení městské úřadovny je bytová nouze a že tudíž strana povinná ocitla by se exekučním vyklizením v nepříjemné situaci, leč přes to nelze tvrditi, že by nepovolením odkladu utrpěla nenahraditelnou nebo těžce napravitelnou újmu majetkovou, neboť obývá jediný pokoj a těch není nedostatek, takže byt náhradní by našla jako podnájemnice; ostatně, kdyby ve sporu zvítězila, byla by strana vymáhající povinna nahraditi jí škodu, která jí snad vznikne neoprávněným vyklizením. Při povolování odkladu je přihlížeti nejen k újmě strany povinné, nýbrž i k újmě strany vymáhající a posouditi, či újma je větší (Neuman, Kom. k §u 43 ex. ř.). Strana vymáhající má pro svůj nárok exekuční titul, kdežto strana povinná tvrdí okolnosti, jež by měly za následek zrušení exekučního titulu; pravdivost jejich jest však dokázati teprve sporem. Uváží-li se, že strana povinná dostala výpověď z bytu proto, že opětovně hrubě porušila pořádek v domě, neshodla se s druhými nájemníky a že v takovém případě dle zákona nájemníku odklad proto, že nemůže najíti vhodného bytu nelze povolit a že další bydlení její v domě může vésti k novým různicím, nelze pochybovati o tom, že zájem vymáhající věřitelky, by se strana povinná vystěhovala, je větší než zájem této, aby zůstala v bytě.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Není správným tvrzení stěžovatelky, že neodpovídá skutečnosti názor soudu rekursního, že stěžovatelce, bude-li nucena byt vykliditi, nehrozí nenahraditelná újma majetková. Soud rekursní vychází z toho, že povinná obývá se svou rodinou jediný pokoj, jakých je dostatek, a následkem toho v případě vyklizení bytu je bezpečná naděje, že takovýto pokoj, když ne přímo do nájmu, tedy aspoň do podnájmu dostane, a to je rozhodující, ježto v žádosti za odklad exekuce vůbec žádného důvodu pro odklad neuvedla, a možno tedy přihlížeti jen k povaze věci samé, zda-li z ní se důvod odkladu podává. Skutečnost řečenou, že je takových bytů dostatek, povinná ve své dovolací stížnosti vůbec nepopírá a tvrdí jenom, že s ohledem na své rodinné a majetkové poměry není s to za pokoj v podnájmu platiti nájemné, nyní v Praze ve výši 300—500 Kč měsíčně prý běžné. Skutečnost tato, i kdyby byla správnou, není však s to, by přivedila změnu napadeného usnesení, neboť jednak jest to novota v první stolici neuplatňovaná, ku které přihlížeti nelze, protože rekursní stolice mohou rozhodovati jen na základě téhož skutkového stavu, jako prvý soudce, a jednak sama netvrdí, že by případnou škodu, která by jí tím vzešla, na odpůrkyni dobytí nemohla, kdyby ve sporu opozičním zvítězila, a nelze tedy říci, že nepovolením odkladu utrpí nenahraditelnou neb těžko nahraditelnou škodu, což je dle §u 44 ex. ř. předpokladem povolení.

Čís. 5427.

Není kusostí řízení (§ 503 čis. 2 c. ř. s.), nebyl-li připuštěn důkaz posudkem advokátní komory jako znalce o přiměřenosti útrat.